

Вольвач, Павло. «Нездоланка» [Текст] : [есеї-спогад про газету «Нездоланна нація»] // Незборима нація. – 2023. – Жовт. (№ 10). – С. 2 : фото.

https://nezboryma-naciya.org.ua/show_month.php?id=290#3154

«Нездоланка»

9 жовтня виповнюється 60 років українському письменникові Павлові Вольвачу. Вітаючи ювіляра, бажаємо йому довгого творчого життя в Самостійній Україні. Публікуємо цей есеї, який демонструє небуденний стиль та силу слова Павла Вольвача.

Давно я в нього не був. Навіть сплутав будинки, вони поряд стоять, схожі. Хоч змінилося в цих чоколівських дворах, де й я жив свого часу, не так і багато. Цікавий період був, до речі. Київ, куди щойно перебрався, манив незвіданостями. А ще ряхтів агітаційними плакатами – наближалися президентські вибори. Назар тоді очолював одну з радикальних партій і видавав газету “Нездоланна нація”. У штабі я зупинився жити на початках. Газету читав здавна. Хоч і малотиражна, доходила в регіони, і пам’ятаю, як дражливила запорізького колегу--репортера. “Апять ти с етім баєвим лістком! – кривив губу Тьома Хребетніков. – Што там пішет ваша «нездаланка»?”

“Нездоланка” писала різне. Переважно доводила автохтонам цінність власної держави. Ще дохідливо роз’яснювала справжню сутність північно-східних сусідів. Зрозуміло, це багатьом не подобалося, і редактор, тобто Назар, мав чимало клопотів і кримінальних справ. А ще репутацію “шаблезубого екстреміста”. Та й як інакше, якщо світлоликі люди торочать про демократичну дружню Росію

і про таку ж Україну, у якій кожному росіянину буде краще, ніж у Москві чи Урюпінську, а хтось обстоює гасло “Київ проти Москви”. Якимось таким транспарант під час мітингу підняли хлопці на даху будинку біля Софійської площі, так поет Павличко трохи з трибуни не впав. Прозаїка Яворівського теж хилитнуло.

Та багато було різного. Назар блискав окулярами, ворухив вусами і продовжував своє. А ще, відійшовши від партійних справ, занурився в дослідження Визвольних змагань, зокрема повстанського руху в Холодному Яру. Про ту місцину і що там колись діялося, він знав практично все. Кожну грудку землі, здається, перетер у пучках. “Якби не Назар, то Холодний Яр залишився б лісовим масивом. А тепер це меморіально-історичне місце”, – хтось добре сказав. Я додав би: “місце сили”. Не один Назар до того причетний, зрозуміло, але він доклався чи не найбільше. Та й багатьох підштовхнув до нарощування кілець холодноярської енергії. Пам’ятаю, як стояла там черга за автографами до автора роману “Чорний Ворон” – звивиста, переважно юна. Відчув: щось зросло та зрушилося. Щось не вловлене аналітичними центрами й радарми супутників спостереження. Але незникоме.

Сам Назар написав понад сім десятків книжок. Усе про те ж. Оно вони, на полицях. Крім книжок, додалося й портретів. І не лише часів проминулих. Он портрет його друга Олега, він часто бував у штабі. І книжка ж про нього. Комбат “Карпатської Січі” Олег Куцин-“Кум” по-геройському загинув в обороні Харківщини. А недавно постав горельєфом у Холодному Яру. Й Андрій Жованик-“Татарин”, командир роти ДУК ПС, теж. Це він,

до речі, підіймав отой транспарант на дахах біля Софійського. “Київ проти Москви”. Так було, так є. Газета також продовжує виходити.

А з Назаром домовилися про інтерв’ю. Якщо візьме редакція. Минулого разу не взяли. В інформпросторі, як завше, миготять інші. Знявши вчорашній грим, кричать “йбнрусня!” і клацають шаблеподібними іклами. Накладними.